

EMÍLIA

Szent András és Szent Benedek emlékére

legendája

A lány, név szerint, Emília, aki, mint a rózsza a tövises közt, falusi egyszerűségben született, csak olyan éjszakai nyugalmat engedett testének, hogy azt inkább lehetett kínzásnak és gyötremnek, mint nyugalomnak nevezni.

Ha nagyon elfáradt esténként a nehéz fizikai és lelki munkában, szegényes szobájában egy kis fatönkre ült, egy kivágott diófa meglepően karcsú törzscsonkjára, amelyet még az egyik ördögi teleplakó, név szerint Benedek döntött ki, termése delején, ősz tájt, de a földre zúdult diók februárban is zsugorított koponyacsontokként törnek a rajtuk járó embertalpak alatt. Fa, eső, hideg, köd... sorolta. Mennyi ajándék, és mégis csak táj, díszlet, amelyek közt oly távol, aki mindenütt jelen van.

Emília a fatönköt vesszőkerítéssel vette körül, és ebbe a kerítésbe hosszú, kiszáradt rózsaszárazakat helyezett el minden oldalról, hogyha teste, álomtól elnehezülve, véletlenül valamerre eldőlt, a tövises száraz hegyétől megsértve felébredjen. Ezen kívül még a diófából készített abroncsot is tett a feje fölé, amelyre négyfelől négy követ is felfüggesztett, hogyha álmos fejét bárhová lehajtja, a kő megüsse. A teste már tele volt kék foltokkal, amelyek sehogy sem akartak felszívódni.

Már hosszú évek óta egyedül él, ebben a Kovadomb melletti kis kunyhóban, mesélte az öt koldusgyereknek, akik körbeállták és csendben nézték, ahogy hátát a rózsaszárazaknak neki-szorítva beszél. Egyedül, mert egyedül érkezett, egyenesen a Tejútról, a Mérleg és a Szűz szűk kapuján, siklott le a pokolba, kezdte. Ki tolt le engem ide? Vajon szeretett az ég? Ki?, kérdezte, a gyenge indulattól szinte megdőlve, majdnem az egyik kőnek loccsantva szép fejét. Ész, fegyelmet a Szaturnusz, szenvedélyt és szépséget az Oroszlánban időző Vénusz adott, de oly szomorú távol lenni a kapun túli világtól, a belül teljesen üresek, de mégsem, mert ki vannak töltve tombolással, közt élni. Volt társa, de elváltak, hiába voltak annyi sok ujj egymásnak. Az ujjak, az övéi, viszont csak a felületet tapogatták, mintha almát, követ érintenének, nem csapta meg a lányt a testhő belseje, amely frissen megölt holttestekből árad. A belsőnek a neve kőhideghalál, almaféreg. A pokolról beszéltem? Ki szorított ide a pokolba? Miféle zilált lények hálójába kerültem? Kik akarják inni a véretem? Meleg szememet összeverni? Kik akarják feldarabolni a tagjaim, levágni az orrom, a számat fültől

-fülig nyiszálni? Kik akarják a belőlem áradó hőt, kik akarják inni a véretem? A testmasz-
szát, majd a kopogó csontokat?

A koldusgyerekek összenéztek, odabólintottak egymásnak, az egyik arcára kiült a kárör-
vendő vigyor. Büdös van itt, jelentette ki a szeplős.

Ez a nap is kimúlt, elfogyott, hogy újrateljen egy újabb éjszaka után. Másnap erősen fog
sütni a nap, még február van a naptár szerint, de már érni kezd a március hazug virágai-
val. Tözike, ibolya... már az illatukat sem érezte. Kész hipnózis ez a körforgás, mormog-
ta Emília a diófatönkjén ülve.

Az álom azonban nem kerül el mindig, folytatta a lány. Megtanulta megszokni a fájdal-
makat, a fejét nagyon óvatosan hajtja oldalra, hogy a kő ne zúzza össze hajas koponyáját,
és lassan, hosszas imádkozások után, megadja magát az álom szétszórt képeinek.

Egyik álmában egy kőfalba zárták, sok szorongatás közepette átjutott a vastag falán, amely
kicsiny lányteste előtt szinte megnyílt, de hiábavalóság volt eltökéltsége, mindig újabb és
újabb börtönfalhoz jutott. Azt ablaktalan kőemelvények úgy sorakoztak előtte, mint a po-
kolban megírt üzenet: add fel, add fel, add fel, nincsen remény, nincsen remény, nincsen
remény. Mert nem az gond, hogy a megváltás kint van, hanem hogy te bent. Marhaság,
gondolta a lány, aki hosszas gyöttrődés után, melyeket a falak bevétele okozott, végül is
egy nyári alkonyhoz, benne egy meleg pocsolóhoz ért, amelyben egy pocakos férfi hű-
sölt. Olyan szag volt, mint a mocskos latrinában. A lány a férfi mellé guggolt, és valami
nyugalmas, de kellemetlen érzésbe merült.

Ébredéskor azonnal imádkozásba fogott, azt ismételte, hogy könyörüljél rajtam, kö-
nyörüljél, aki oly távol vagy, és mégis mindenütt.

Miután kicsit megnyugodott, egy új álom sodorta magával. Sötét tóban lebegett valamifé-
le nászi ágyon, testén éjszín palást, fején magas, mélykék jade-korona, apró rubintkövek-
kel megragyogtatva a méltóságosan sötét, hosszú fejdísz, amely úgy ragyogott az éjszaká-
ban, mint egy veres csillagos ég. Holdvilágból szőtt tornyok zárták a kilátást. Fekete ha-
jú, fekete szemöldökű, hófehér arcú, magas, csontos férfi feküdt mellette, nem volt már
fiatal, de szép. Álmodban feleségül vettelek, mondta a lánynak, aki nagyon boldog volt,
hogy szeret és szeretik, bárha fáj neki, hogy épp aludt, amikor a legnagyobb boldogság
érhette. Misztikus nyugalom ragyogott fel a lány lelkében, amikor a férfi hosszú, vékony
ujjait végighúzta a lány ujjközei között.

Nick Cave is csak egy kitaláció, hallotta régebben, a tévében mondta egy férfi. Nick Cave
lehetett éjjel az álomférfj, ezért az álombarlangi sötét és csend, mert Cave barlangot jelent.

Nem lehet végleges kijelentéseket tenni, az álom nyitott, lehet, a férfi nem is Nick Cave,
hanem az ő jegyese, csak hasonlít rá, de nem kitaláció. Újra felidézte a mennyei jegyessé-
gét, és már nem volt benne semmi kétség. Tudta, hogy az a férfi, aki mellett, aki mellette
feküdt, a csöndes tóban úszó pallón, nászi ágyon, az ő megváltása.

Marhaság, zárta le végül. Hazug eksztázisba nincs módodom kerülni, magyarázta, majd el-
dőlt, a fejét erősen beleütve az egyik kőbe.

Ütődött, intettek a gyerek, végül otthagyták, semmit nem vettek el tőle, nem ölték meg,
csak megvetették. ■ ■ ■

■ **Brenzovics Marianna** 1977-ben született Beregszászon. Ott tanít magyar irodalmat és esztétikát.
Könyvei a Kalligramnál: *Kilátás* (2010), *Darabolás* (2013), *Hasadás* (2015).